

вы не вѣрвате. Работы-тѣ, които правяхъ Азъ съ имя-то на Отца, свидѣлствуютъ за Мене; но вы на ничто не вѣрвате, затова вы не сте отъ число-то на овцы-тѣ Ми. Мои-тѣ овцы слушать гласа Ми; Азъ ги знахъ, и тѣ идяхъ по Мене! Азъ щяхъ имъ дамъ животъ вѣчный, тѣ нѣма да погынѣтъ во вѣки, и никой нѣма да ги истѣргне изъ рѣцѣ-тѣ Ми. Отецъ, който Ми ги е далъ, е погълѣмъ отъ всички-тѣ, и никой не може да ги истѣргне изъ рѣцѣ-тѣ на Отца Моего. Азъ и Отецъ сме едно (сир. по сщество-то).

ГЛАВА LXX.

Иисусъ Христосъ прѣдказва разрушеніе-те на храма и на градъ Іерусалимъ.

Храма-тѣ Іерусалимскій былъ много хубаво зданіе. Той былъ украшенъ съ великолѣпны враты и съ величественны стѣлпове; навсѣдѣ блѣщялъ мраморъ бѣлъ като снѣгъ и богата позлата. Веднажъ, при вечеръ, Иисусъ Христосъ наедно съ ученицы-тѣ си ишълъ изъ храма; ученицы-тѣ Го запрѣли за да ся чудятъ на хубость-тѣ на зданіе-то. „Учителю!“ казували тѣ, погледни, каквы сѣ каманіе, какво е сградѣ!“ — „Наистинѣ ви казувамъ,“ отговорилъ Господъ, „че всичко това ще ся разруши тѣй, чтото нѣма да остане камыкъ на камыкъ.“

Кога възлѣзли на горѣ-тѣ Елеонскѣ, ученицы-тѣ пакъ воспрѣли Иисуса Христа и попытали Го: „кога ще бѣде това нѣчто? каквы бѣлѣзи ще прѣдшествувать прѣдъ тѣя страшны событія?“ Иисусъ Христосъ отговорилъ: „кога чуете войны и возмущенія народны, не бойте ся: всичко това трѣбва да стане понапрѣдъ, но това още не е конецъ.

„Ще возстане народъ на народъ и царство на царство; ще станѣтъ въ разны мѣста землетрясенія, гладъ, моръ: по всичко това ще бѣде само начало на скърби-тѣ.